

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ע"ד

פרשת בשלה - שבת שירה

תשפ"ג

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדבו הוצאות הגליון

<p style="text-align: center;">הרה"ח ר' יצחק בונם קאליש שליט"א ירושלים לע"נ אביו ב"ק אדמו"ר הרה"צ רבי יעקב דוד ברוך קאליש זצ"ל בן הרה"ק רבי אברהם משה מפאלעניץ זי"ע נלב"ע י"ב שבט</p>
<p style="text-align: center;">הנה"ח ר' יעקב הערש ריבא שליט"א רב בית מדרשנו בווייליאמסבורג הרה"ח ר' משה יהודא ריבא שליט"א גבאי דבית מדרשינו בווייליאמסבורג לע"נ אביהם הרה"ח ר' יוסף ב"ר יוסף ז"ל ריבא גבאי נאמן דבית מדרשינו בווייליאמסבורג רבות בשנים נלב"ע ט"ו בשבט תש"ע</p>
<p style="text-align: center;">הרה"ח ר' חיים דוב קופעץ שליט"א בארא פארק לע"נ אביו הרה"ח ר' פסח ב"ר אברהם קופעץ ז"ל נלב"ע י"ב שבט</p>
<p style="text-align: center;">הרה"ח ר' יששכר שלום קופעץ שליט"א לעייקוואד לע"נ אביו הרה"ח ר' פסח ב"ר אברהם קופעץ ז"ל נלב"ע י"ב שבט</p>
<p style="text-align: center;">הרה"ח ר' ישראל שמעון בריקמן שליט"א לרגל שמחת הבר מצוה לבנו הב" יעקב דוד נ"י</p>
<p style="text-align: center;">הר"ר לוי יצחק ריבא הי"ו לע"נ זקנו הרה"ח ר' יוסף ב"ר יוסף ז"ל ריבא נלב"ע ט"ו בשבט תש"ע</p>
<p style="text-align: center;">לרפואת שמחה בונם בן פוריה פיגא</p>

תוכן העניינים

- שלי"ס בשלח תשפ"א
- קידושא רבא בשלח תשפ"ב
- שלי"ס בשלח תשפ"ב
- ליל ש"ק בא תשפ"ג - בראכפעלד
- שלי"ס בא תשפ"ג - בראכפעלד

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק
ביהמ"ד אמשינאו רחוב חזון איש 78
ירושלים
אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק
ביהמ"ד אמשינאו 4408-15th Ave.
וויליאמסבורג
ביהמ"ד אמשינאו 144 Rodney st.
מאנסי
ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.
לעייקוואד
אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

י"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס

או במספר 8456 בלוחה 03-7630585

סעודה שלישית

פרשת בשלח תשפ"א לפ"ק

להיפטר לגמרי מקליפת מצרים, שעוד לא זכו להמדרגה שהגיעו אליה במתן תורה של פסקה זוהמתן, עכל"ק. אך עדיין לא נתבאר מהו ענין קליפה זו שהתלווה עמהם.

והנה בספה"ק קול שמחה מבאר, שקליפת מצרים הוא הגאווה, וכידוע מהזוהר הק' (קלא:.) כי כל המכות במצרים היו בבחינת נגוף ורפוא, נגוף למצרים ובמדה זו עצמה, ורפוא לישראל. והנה בקריעת ים סוף כתיב, סוס ורוכבו רמה בים, וסוס מורה על הגאווה (עיין פסחים קיג:). ובזה נשבר גאותם של המצריים. ועל ידי זה נתרפאו בני ישראל וקבלו מידת הענווה, והנה בכדי לשיר שירה להקב"ה צריך למדת ענווה, ולהכיר שכל הבריאה בטל להשי"ת,

ויהי בשלח פרעה את העם, ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא, כי אמר אלקים, פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה. ויהי הוא לשון צער, ולכאור' מה ענין צער לכאן, הרי כשיוצאים ממצרים היה צריך להיות מידת השמחה שורה עליהם, וכ"ק אאזמור'ר זצללה"ה אמר בשם הרבי רש"ב מפשיסחא זצוק"ל שהצער היה לפי שפרעה שלחם, והיינו שהי' מלווה אותם, עכל"ק. וביאר מרן אא"ז רבי מנחם זצללה"ה את דבריו, דהכוונה הוא, ש'קליפת מצרים' עדיין היתה מתלווה עמהם, ועל כן היה בזה צער. וזה היה משום שנגאלו רק ע"י אתערותא דלעילא, כי עדיין לא היה להם זכות עצמם, ע"כ עדיין לא יכלו

בראותם את החיבה יתירה וההתקרבות הגדולה שזכו למצוות מילה והקרבת קרבן פסח, שהמה מצוות גדולות שיש בהם כרת, אשר כל זאת לא היה מכוחם אלא באתערותא דלעילא, דימו בעצמם שהמה כבר בדרגה גבוהה, ואין לך חסרון גדול מזה להשראת השכינה ולעבדות ה', ולזאת ולא נחם דרך ארץ וגו' כי קרוב הוא, שמרגיש שהוא כבר קרוב, רק ויסב אלקים את העם דרך המדבר, לזככם בכור הברזל, שיראו רוממות השי"ת בקריעת ים סוף ובזה יגיעו לשפלות וענווה, ויהיו מוכשרים לקבל את התורה הקדושה.

*

מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו. וידועים דברי האור החיים הק', שהקשה, למי יצעק אם לא לה', ובפרט בעת צרה, כדכתיב מן המצר קראתי י-ה וגו'.

והוא עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ולכך מעתה אחר שהמצריים טבעו בים סוף, כבר היו יכולין לראות רוממות ה' ולשורר לפניו, וזהו אשירה לה' כי גאה גאה, היינו שעתה כבר אפשר להכיר את גדולת ה', אחר שהקב"ה גילה כוחו, וסוס ורוכבו רמה בים, ואז הכירו שהגאווה והגדולה לחי עולמים.

וכן ראינו **בתפארת שמואל** עה"פ ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא וכו'. כתב שהכלל הוא, שמי שרוצה להתקרב לעבודתו יתברך שמו, העיקר הוא שיהי' לו בחינת ענוה ושפלות, ומי שמרגיש שמחסר בעבודתו, סימן שחפץ השי"ת לקרב אותו לעבודתו, כדכתיב אני אשכון את דכא וגו'. אך מי שאינו מסתכל על מיעוט עבודתו, ונדמה בעיניו שהוא כבר קרוב לד', זהו דרך שקר. והנה אחר שזכו לצאת ממצרים,

קוה אל ה' חזק ויאמץ וגו' וקוה אל ה'. ומהו ב' פעמים קוה, ובגמ' (ברכות לב:) דרשו אמר רבי חמא ברבי חנינא אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה יחזור ויתפלל, עיי"ש. והמלבי"ם ביאר, כי התקוה לה' שונה מן התקוה לבשר ודם, כי בד"כ התקוה אינה תכלית לעצמה אלא אמצעי בלבד, שכן כל איש מקווה שימצא מבוקשו, ושלא יקוה עוד, אבל התקוה לה' היא תכלית לעצמה, כפי שרואים אף מי שהיה בעת צרה ח"ו, ושם בה' מבטחו, אף אחר שעבר הצרה, עדיין הוא לו לתענוג גדול, שנסמך בכל כוחו על הקב"ה, עכ"ד.

בפרשה זו יש לנו הרבה השפעות טובות, יציאת מצרים, קריעת ים סוף, מן ומחיית עמלק, יעזור השי"ת שנתברך בשפע ברכה והצלחה ברוחניות ובגשמיות, ונזכה לגאולה במהרה בימינו אמן.

ומבאר שבאותו שעה אפילו תפילה לא היה בכוחה לעזור, כיון שישראל היו נתונים בדין, כמו שאמרו ז"ל (זוה"ק ח"ב קע:) מה אלו כו' אף אלו כו', והנה ה' חפץ לצדק את ישראל, אך כיון שמצד מעשיהם אינם ראויים לרחמים, מדת הדין מונעת. אשר על כן אמר למשה, מה תצעק אלי, הרי אף שאני חפץ לעשות נס, תפילה לא יעזור עתה, מצד מדת הדין שמונע. אך זאת העצה היעוצה, דבר אל בני ישראל ויסעו, פירוש שבני ישראל יתעצמו באמונה בכל לבם, ויסעו אל הים עוד קודם שיחלק, על סמך הבטחון, כי אעשה להם נס, ובאמצעות כח הבטחון יוכלו להגביר צד החסד והרחמים, ובזכות זה עצמו ינצלו עכתוד"ק, נמצא דע"י בטחון בה' אפשר לפעול יותר מאשר עם תפילה.

ובמלבי"ם מצינו דברים נפלאים בענין התקוה והבטחון בה', כתיב

אמרים

בזה מעלה האוכל ממטה למעלה. ולכן בתפילת מוסף של שבת אומרים ת'כנת ש'בת וכו' על פי סדר תשר"ק, שהוא ענין מלמטה למעלה, וכמו כן גם התבואה גדילה בשבת, כי גם התבואה הוא ענין מלמטה למעלה, שהרי כל העולם נברא בשביל ישראל, והתבואה נברא כדי שיאכל ממנו אדם מישראל, שבזה עובד את הבורא, ומעלה אותו לקדושה, ונמצא שהוא בדוגמת שבת, שהגשמיות מזדכך עד שנעשה רוחניות, לכך התבואה גדילה בשבת.

*

בשפת אמת [תול"ג] כ' בעת שהגיעו בני ישראל לים סוף הגיעו לדרגה גדולה שידעו כי ה' הוא האלוקים, וכל אשר עשה עימהם בין בחסד ובין הדין הכל היה לטובה, וכשמכיר האדם בזה, אזי מגיע לשמחה גדולה ופותח ואומר שירה. וענין זה מרומז

איתא במאור עינים שגם היום אנו אוכלין מן שהוא לחם מן השמים, אלא שאז היה מגולה שהלחם הוא מן השמים, והיום הוא נסתר ע"י סיבות, אבל הכל ענין אחד שנשפע לחם מן השמים. (בס"ג אחר לחיים)

*

האלשיך הקדוש מקשה, מפני מה לא ירד המן בשבת, והרי תבואה גדילה בשבת. ובקדושת לוי ביאר, כי בששת ימי המעשה, השפע בא משמים לארץ. וכן המן היה כדוגמת השפע בימי החול שיורד משמים לארץ ונמצא מן הרוחניות השתלשל עד שנעשה גשמיות. ולכך לא ירד המן בשבת רק בששת ימי המעשה, כי באמת השפע הבא בששת ימי המעשה משתלשל מרוחניות עד עולם העשיה.

אבל בשבת, נעשה מן הגשמיות רוחניות, כי כשאוכל לכבוד שבת,

אתה עושה, אני ודאי עושה. אמר ליה, אם אי אתה חולק, גזורני עליך שלא יעברו בך מים לעולם, חלק ליה.

וידוע הקושיא, הלא תשובה ניצחת השיב לו הנהר, וא"כ למה גזר עליו לחלוק. והשיב הרה"ק ר' יחזקאל מקאזמיר זי"ע (אשר בשבת זו י"ז שבט, חל יום דהילולא דיליה) שאדרבא זה ההולך על הספק רבותא טפי. כי זה הנהר אכן עושה רצון קונו, אך אין בזה כל כך חידוש, שכן קל לפניו ללכת כיון שיודע הוא שדרכו מצלחת. אבל זה ההולך על הספק, כמו רבי פינחס בן יאיר שהלך לדרכו ואינו יודע אם יעלה בידו לפדות את השבויים, ובכל זאת הולך הוא, אולי יעלה בידו, להליכה כזו חשיבות גדולה ויתירה, ועל כן גזר על הנהר לחלוק לפניו.

בשירה עצמה, כי כל ענין השיר, הוא על ע"י איחוד קולות של עליות ומורדות, וביחד נעשים שיר.

*

אמרו חז"ל שבשעת קריעת ים סוף נתבקעו כל מימות שבעולם. ובספה"ק (עבודת ישראל, שביעי של פסח ועוד) א"י שבכח קריעת ים סוף נפתח על ידי משה רבינו ע"ה ונעשה הכנה לבקע כל המימות העתידין לקרוע, כגון הירדן בימי יהושע, ונהר גינאי בימי רבי פנחס בן יאיר.

ובגמ' (חולין ז') רבי פנחס בן יאיר הלך עבור פדיון שבויים והגיע לנהר גינאי, אמר ליה, גינאי, חלוק לי מימך ואעבור בך, אמר ליה, אתה הולך לעשות רצון קונך, ואני הולך לעשות רצון קוני. אתה ספק עושה, ספק אי

קידושא רבא

פרשת בשלה תשפ"ב לפ"ק

עכתד"ק. כי אמונה הוא דבר שצריך להרגיל עצמו בכך, וכדאי 'בתניא (מ"ב) שהוא מלשון 'מאמן את ידיו' שצריך כל הזמן לחזור על עניני אמונה, כדי שלא יפול חזרה מאמונתו.

פעם כשנפגש הגה"צ רבי יחזקאל לעוינשטיין בשאנחיי עם דו"ז הרה"ק רבי שמעון שלום זצלה"ה, וסיפר שמדבר אודות עניני אמונה והשגחה, חזר לפניו הרבי על דיבור זה מהיהודי הק', שכל דבר יאמרו שטבע הוא, ונהנה ר' יחזקאל מאד מכך.

*

או ישיר משה. במדרש (כג, ב) הה"ד (תהלים קו) ויאמינו בדבריו ישירו תהלתו, אע"פ שכבר כתוב שהאמינו במצרים, שנאמר ויאמן העם, חזרו ולא האמינו, וכיון שבאו על הים וראו גבורתו של הקב"ה, היאך עושה משפט ברשעים, מיד ויאמינו בה' וכו'.

וצ"ב מהו הענין של חזרו ולא האמינו, וביאר אא"ז הרה"ק ר' מנחם זי"ע, דהיהודי הקדוש אמר, 'ווען ער זאל וויסען עס וואלט די וועלט א טובה געטהון, וואלט ער געברענגט ביימער פון לעמבערג קיין פשיסחא, נאר מען וועט ווייטער זאגן אז עס איז טבע'

ופרעה הקריב, וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם, ויראו מאד וגו', חדל ממנו ונעבדה את מצרים, כי טוב לנו עבוד את מצרים ממותנו במדבר.

לכאורה הם דברים זרים אל עם ה' בני אל חי. ובאוהב ישראל ביאר, כשראו בני ישראל שאין להם שום בית מנוס על פי הטבע, והם במיצר מכל ד' רוחותיהם כמאחז"ל השונא מאחריהם, ונחשים ועקרבים משני צדדיהם, ולפניהם הים סוף. הבינו שצריכים לרחמים מרובים והנהגה של ניסים. אך ידעו שמצד מעשיהם אינם ראויים להנהגה של ניסים, ולזה צריך לעבוד את השי"ת נגד הטבע במסירות נפש, כדי שיזכו שיעשה להם נס ופלא בשינוי הטבע. ולפי השערות עדיין לא הגיעו למדריגה זו, ולהכח של מסירות נפש, לכך יראו מאד.

ולכן רצו להשאר במצרים שלא יהיו צריכים לעבודה של מסירות נפש, ורצו לעבוד לפי ערכם וכוחם. וז"ש חדל ממנו ונעבדה את מצרים. ר"ל

שנעבוד את השי"ת, לפי הטובות שהיה לנו במצרים, שאז יהא סיפוק בידינו לעבוד את ה' לפי הצורך. ממותנו במדבר, היינו שנצטרך להמית עצמינו ולעבוד את השי"ת כאן במדבר במסירות נפש כי אין בנו כח זה. ואז השיב להם משה רבינו 'אל תיראו, התיצבו וראו את ישועת ה'". רמז להם, שבודאי יעזור להם השי"ת שיבואו למדריגה של מסירות נפש, כפי שאכן היה באמת, שנחשון בן עמינדב קפץ לתוך הים, ואז נקרע הים לפניהם.

*

ויבואו בני ישראל בתוך הים. ובגמ' (סוטה לו:) דתניא היה ר' מאיר אומר, כשעמדו ישראל על הים היו שבטים מנצחים זה עם זה, זה אומר אני יורד תחלה לים, וזה אומר אני יורד תחלה לים וכו', אמר לו רבי יהודה, לא כך היה מעשה, אלא זה אומר אין אני יורד תחילה לים, וזה אומר אין אני יורד תחילה לים, קפץ נחשון בן עמינדב וירד לים תחילה.

וכדברי אא"ז הרה"ק רבי מנחם זצלה"ה עה"פ איש כי ידור וגו' לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה (פרשת מטות). דבעת שאדם נודר נדר לה', הרי הוא אז בהתעוררות, ומקבל על עצמו את הנדר מיט א ברען, אך אח"כ בעת שבא לקיים את נדרו, כבר נתקרב מעט. ולזה אמרה תורה, לא יחל דברו, שלא יעשה את דברו חול, אלא 'ככל היוצא מפיו יעשה' שיעשם באותו באותו רצון והתלהבות, כפי שהיה בשעה שיצא מפיו.

וביאר אא"ז הגה"ק ר' יהושע'לע מקוטנא זי"ע, שבאמת אין כל מחלוקת בין ר' מאיר ור' יהודה אלא זהו פירושו, בהתחלה כשדנים על הירידה לים אז כל אחד מתנדב ללכת ראשון כל אחד צועק 'אני הולך תחילה', על זה בא רבי יהודה ואומר, 'לא כך היה מעשה', כלומר כאשר הגיעו לידי מעשה בפועל, לא היה כך כמו שאמרו עד עתה, אלא אז שינה כל אחד טעמו ואמר, 'אין אני יורד תחילה'.

סעודה שלישית

פרשת בשלח תשפ"ב לפ"ק

קרוב הוא', האדם הזה קרוב לחזור לסורו, וזהו, כי אמר אלקים פן ינחם העם בראותם מלחמה וגו', כלומר, כאשר יקום עליו היצה"ר ללחום עימו, ושבו מצרימה פירוש ויחזור לסורם.

והעצה לכך שלא יהא נע ונד אלא יתחזק על עמדו בעבודת ה', יש לזה שני עצות, ויסב אלקים 'דרך המדבר ים סוף' וגו', פירוש 'דרך המדבר' היינו על ידי התבודדות כמדבר, והעצה השניה ים סוף' פירוש על ידי התורה שנקרא י"ם.

וענין ההתבודדות הוא כפי שכתב בבית יעקב (פרשת ויצא) בשם הרה"ק מפרשיסחא זצ"ל עצה לכל איש ישראל, להיות תמיד דבוק בעבודתו יתברך, הוא שירגיל תמיד עצמו להתפלל ולבקש ממנו יתברך על כל דבר מקטן ועד גדול, ואל יחשוב אדם שצריך לזה התבודדות בטלית ותפילין, רק בכל מקום שעומד יבקש מהשי"ת, ובודאי ימלא שאלתו,

ויהי בשלח פרעה את העם, ולא נחם אלקים דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא, כי אמר אלקים פן ינחם העם בראותם מלחמה ושבו מצרימה. אי' בספרי חסידות שיציאת מצרים הכוונה ליציאה מגלות הדעת, ובנועם אלימלך ויהי בשלח פרעה את העם, פרעה היינו היצר הרע, וזהו בשלח פרעה את העם, פירוש לפעמים זוכה האדם ושולח את היצר הרע מחטאיו, ומתעורר האדם בתשובה ומתחרט על מה שעשה ומודה ועוזב את חטאיו, ולא נחם אלקים, פירוש אף על פי כן, אין נחמה לפני השי"ת בכך, משום שהתשובה איננו בשלימות.

'דרך ארץ פלשתים', רמז למי שאוחז את החבל בשני ראשין, שמצינו שהפלשתים היו מקרבים את יצחק, כמ"ש אבימלך הנה ארצי לפניך וגו', אך מצד שני נאמר ויקנאו אותו פלשתים וגו', וזה רומז למי שעוזב את חטאיו אך אינו עוזבם לגמרי, כי

עצמו, אלא בענין 'הזכר' שהשאיר בליבות ישראל מקליפת עמלק, וגם את זה צריך למחוק. והעצה להנצל מעמלק, מובא בנועם אלימלך (סוף הפרשה), זכור את אשר לך עמלק וכו', דאיתא, וילכו שלשה ימים בלא מים, ואמרו חז"ל בלא תורה, ועל ידי זה בא עמלק וילחם בישראל, ובזה רמזה לנו התורה, שלא יהיה אדם מישראל ג' ימים בלא תורה ח"ו, כי על ידי זה יתגבר היצר הרע ח"ו במאור, ולכן צריך האדם להתחזק מאד, ולעסוק בתורה תמיד.

הרי לנו שע"י ב' כוחות אלו, של תפילה שמדבר עם ה' וחושב על השי"ת, וכן בכח לימוד התורה, יוכל האדם להישאר חזק באמונתו. יעזור השי"ת שנזכה להתחזק באלו הכוחות, וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, בגאולה שלימה במהרה אמן.

שומע תפילת כל פה, ועל ידי זה יהיה תמיד דבוק בה'.

ולענין כח התורה ידוע דברי האור החיים הק' (פרשת בראשית) עה"פ ויאמר אלהים יהי אור, שרומז אל התורה כמ"ש (משלי ו, כג) ותורה אור, שהתורה מאירה לנפש האדם, וזל"ק: ולא תחשוב כי בהיות הנשמה באדם או על ידי עסק התורה, בזה הוא שקט מתחבולות היצר המחטיאו ופנה והלך לו, שאם כן אין כאן לא שכר ולא עונש, לזה אמר, כי עדיין החשך בעולם, אלא שעל ידי זה מסתייע האדם להעריך מלחמה עמו ולהבדילו מעליו לבל הפילו במועצותיו, ויכיר בחינת עשות רע כי רע הוא, עכל"ק. ומבואר שהתורה מאירה להאדם שיוכל להתחזק נגד היצר.

והנה בספה"ק אי' עה"פ תמחה את זכר' עמלק, שאינו מדבר בעמלק

סעודה שלישית

פרשת בא תשפ"ג לפ"ק – בראכפעלד

ולכאורה די שיכתוב בנך לבד, שכן כאשר כל אחד יעביר לבנו, ובנו לבנו, אחריו, כבר ידעו כולם בכל הדורות, ומבאר הרה"ק ר' לייבעלע אייגר, (אמרי אמת ד"ה כי אני) שבוודאי היה ביד הקב"ה להביא את הגאולה מיד אחר המכה הראשונה, אך אם היה הגאולה בא בניקל לא היה נחקק בליבנו גודל הניסים והנפלאות לדורות, אך מעתה שהירבה מכותיו, יכנס היטב זכר הנס לדורות עולם בתוקף גדול, וזהו שנרמז בלשון 'בן בנך' הכוונה, שירבה בדברים אודות הניסים והנפלאות, עד שכבר יהא סמוך ליבו בטוח שלא רק בנו ידע מכך, אלא שהם יעבירו אחריהם אף לדורות הבאים נמי.

ובדרך זה הוא גם ענין הנסיונות שעובר על האדם בענין קדושה ותוקף התאוה, שהטביע כן השי"ת

פרשת השבוע מתחיל במכת ארבה, הבעל הטורים מביא דנאמר בארבה, 'וינח' בכל גבול מצרים, ונאמר בשבת 'וינח' ביום השביעי, הרי זה בא ללמד שנח הארבה בשבת. והנה איתא בספ"ק דשבע מכות ראשונות היה בכדי להכות את המצרים, והג' אחרונות, המה להרים ראשן של ישראל, ואכן מצאנו בברכת הבדלה, ג' הבדלות הרומזות למכות אלו, בין קדש לחול, רומז למכת ארבה שכן היה נח בשבת, ובין אור לחשך, רומז למכת חושך, ובין ישראל לעמים, זה היה במכת בכורות שבזה התגלה ענין בני בכורי ישראל. על כן בשבת זו יש כח מיוחד להגביר את האמונה בה' ולחזק קדושתן של ישראל.

*

ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים וגו'.

שתי אותותי אלה בקרבנו, שיכנס
בחזקה כוחות הקדושה אל האדם.

*

שבת ופסח שתיהם ענין האמונה,
שהוא למעלה מהשגת השכל, ולכן
סעודת שבת נקרא סעודת
דמהימנותא וכן המצות המה מיכלא
דמהימנותא, וכיון שבשבת מתגלה
אור גדול של אמונה, לכן עושים
קידוש על כוס יין, שהיין בא לגלות
את האמונה הטמון בלבם של ישראל,
(ע"ד נכנס יין יצא סוד) ובזה נמי
יבואר אמאי כל ענין הקידוש מוזכר
בפרק ערבי פסחים, כי שם אכן
מקומו הראוי, שבפסח נתגלה תוקף
האמונה עד מאד, ובכח ארבע כוסות
מוציאן מן ההעלם אל הגילוי, ושבת
הוא זמן של התגלות האמונה הנמשך
מפסח, ובזה נמי יתבאר שאומרים
בקידוש זכר ליציאת מצרים, ואף
ששבת הוא זכר למעשה בראשית,
אלא יש בשבת גילוי מיוחד של תוקף
האמונה שהיה ביציאת מצרים.

באדם כדי שבשעה שיתגבר על היצר,
יכנס בו רוב קדושה בתוקף גדול
וישאר בו לעולם, וזהו שנאמר בא אל
פרעה, היינו לריב עם היצר, כי אני
הכבדתי את לבו וגו', ועשיתי את
התאוות בתוקף, והטעם בזה, למען
שתי אותותי אלה בקרבנו, שישאיר כל
התגברות רושם גדול על האדם
עכתד"ק.

ואולי אפשר להוסיף, שזה מה
שנאמר ואעבור עליך ואראך
מתבוססת בדמיך, ואומר לך בדמיך
חיי, ואומר לך בדמיך חיי, ודרשו
חז"ל שהוא דם פסח ודם מילה. כי אז
היה צריכים להתקרב מאד לה', והמה
שני דרכים שאפשר להתקרב בזמן
קצר להקב"ה, בדם פסח היינו
בהתבוננות בתוקף הניסים ורחמי ה'
הגדולים, כי פסח הוא מלשון וחמל,
ועוד דרך אחרת שאפשר להתקרב
מאד הוא על ידי דם מילה, דהיינו
התגברות על התאוות, הגורמת למען

סעודה שלישית

פרשת בא תשפ"ג לפ"ק – בראכנפעלד

הק' (יב, ח) שג' דברים אלו רומזים לג' החלקים של יציאת מצרים, המרור מורה על הגלות שמררו את חייהם, המצה מורה על היציאה ממצרים במהירות עד שלא הספיקו בצקם להחמיץ, והפסח על אשר פסח ה' על בתי בני ישראל, ו'הוא בחינת הגאולה, כי עבר ה' בארץ מצרים ונתק חבל מוסרות העבות שהיו תוקפים בהם שהוא בחינת הבכורה' עכל"ק. משמע שזה הדבר העיקרי של הגאולה, שאז התנתקו לגמרי מן המצריים, והיא חשובה יותר אף מן היציאה בפועל מארץ מצרים. אך לא ביאר את דבריו איך קשורה עיקר הגאולה לענין הפסיחה והדילוג על בתי בני ישראל.

ונראה בהקדם דברי המהר"ל (גבורות השם פרק ס') שמפרש אמאי היה צריך

בפרשיות אלו עוסקים בעניני יציאת מצרים, הרמב"ן בהקדמה לספר שמות כבר ייסד שענין הגלות והגאולה ביציאת מצרים אינו היציאה מהמקום ששמו מצרים, אלא יציאה מגלות הדעת עד שחזרה השראת השכינה בישראל, ובזה ביאר אמאי ספר שמות המוקדש לגאולתן של ישראל, מסתיימת בפרשת פיקודי, ולא אחרי פרשת בא, כיון שרק אחר קבלת התורה והקמת המשכן חזרה השכינה לשרות בישראל כבראשונה.

אומרים אנו בהגדה של פסח, רבן גמליאל היה אומר, כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא יצא ידי חובתו, ואלו הן, פסח מצה ומרור. והמה הדברים העיקריים של יציאת מצרים, וכפירושו של האור החיים

שנתגלה שורש נפשות ישראל, שהמה חלק אלוקה ממעל, והם שייכים להקב"ה, ובכח זה התנתקו ממילא מן הרע, ולכן מה שנתגלה בעת הפסיחה והדילוג, הוא יותר מיציאת מצרים, שכן ביציאת מצרים לא יצאו אלא מגלות העבודה, אך על ידי הגילוי הגדול שהיה בעת הדילוג, יצאו לגמרי מגלות הדעת עד שהכירו וידעו שהם שייכים להקב"ה.

על כן צריך האדם ליזהר תמיד לעורר נפשו לזכור מקור מחצב נשמתו, ובכך להינצל מגלות הדעת המגדיל מעלת בכורי מצרים, ומבלבל דעתינו ומחשבותינו, בדמיונות הבלי עולם הזה, עד שהנשמה נופלת בשבי הקליפה רח"ל, יהי רצון שנזכה תמיד לזכור שבני מלכים אנחנו, ולהיגאל גאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

במכת בכורות להגיע לידי פסיחה ודילוג על בתי בני ישראל, הלוא גם עד עתה לא היה שום מכה על בני ישראל, ולמה במכת בכורות יש הווא אמינא כזאת. ותירץ, שבכל המכות לא היה די כח בקליפה המזקת להזיק למי שנמצא במדריגת ישראל, אבל כאשר הגיע מכת בכורות, שהיתה על ידי הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, כי אז נתגלה ראשית האמיתי ובדרך ממילא כל ראשית אחר התבטל לגמרי, והיה כלא היה, ולפי כבודו וגדלו היתה המכה ראויה להיות בכל ראשית דהיינו בכל הבכורים, אך למה באמת לא היתה המכה בבכורי ישראל, כי אז נתגלה כי בני ישראל הם לחלקן של הקדוש ברוך הוא בעצמו, ולכן לא היה בהם המכה עכ"ל. (וראה עוד בקול שמחה בפרשתן).

ומעתה יתבאר דברי האור החיים הק' שעיקר ענין הגאולה היה על ידי

בית המדרש דחסידי אמשינאון
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
4408-15th Ave. Brooklyn, N.Y. 11219

כי האדם עין השדה

הננו להודיע כי

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

יערוך בעזהשי"ת

לחיים טיש

לרגל חמשה עשר בשבט

ראש השנה לאילן

ביום א' פרשת יתרו הבעל"ט

מעריב בשעה 9:00 ואח"כ עריכת הלחיים טיש

בהיכל בית מדרשינו

הרוצה לנדב התוצאות יפנה אל הר"ר נחום ערליך הי"ו

צדקת יצחק

קופת החסד

צדקת
יצחק

קמחא דפסחא | עזר ליולדת

מתנות לאביונים | צרכי י"ט

ע"ש הר"ק פאמיטאו ז"ע
בשאינת כ"ק אדמ"ד שליט"א

עש"ק בשלה-שירה תשפ"ג לפ"ק

בעזהשי"ת

בשורה משמחת

בשמחה רבה הננו להודיע לאנ"ש וידידנו היקרים הי"ו
שבעזהשי"ת לאחר השתדלות מרובה עלה בידינו להשיג

מצות מהודרות

מבית האופה ד'סאטמאר (Rutledge St.)

רגילות וראזעווע

במחיר מיוחד פחות מהאלסעי"ל – כל הקודם זכה

להזמנות: עד יום רביעי פרשת יתרו הבעל"ט

נא להתקשר: 347.460.5223

או לשלוח לאימעיל : info@tzidkasyitzchok.org

נא להזדרז ולהירשם כדי שנוכל לסדר הכל על צד היותר טוב